

hlapov nad kadeče se njive, pa jih zopet razgnal s svojimi žarečimi očmi. Raztegnil je svoje silne roke in raztrosil po prisojnih krajih in mejah obilico belih cvetov. Tedaj pa mu je priskočil na pomoč Vonjivec. Opojen duh je razširil po ozračju. Srca človeška je navdalo pravo pomladno veselje. Petje in veselje se je razlegalo povsod. Dol z neba pa je zrl stari a večnomladi junak — zlato solnce. Smehljal se je veselo, živo, češ: „Kaj šele bo, ko še jaz odgrnem zagrinjalo z zlatega svojega okna? To bo življenja, samega življenja!“ —

In res je bilo! Zlati žarki so se vsuli z užigajočim življenjem skozi odprto demantno okno na zemljo. Kopali so se v kelihih cvetic in bisernih valčkah iz sužnosti otetih studencev.

Junak Mladež je bil malo prehiter, preobjesten. Zima ni tako rada uklonila svojega tilnika. A Mladeža ni brigalo, da je preplavljala voda vso zemljo, da je komaj danes vzniklo cvetje že zamrlo v jutra strupeni slani.

„Prav ali ne!“ je zvenelo v njegovem dihu. „Meni vsaj ne bodo zabavljali, da ne poznam koledarja!“

In iznova je sopal cvetje po mejah in livadah, iznova izvabljal petje iz ptičjih grl. Svoje glavo njegova je zmagala. Zima je legla v mrzli grob. Ptiči so peli, cvetje je cvetelo . . .

„Še nekaj!“ je šepetal Mladež v rahlem pomladnem vetru. „Še ljudi si natančneje ogledam!“

In stopil je v hiše pa ugasnil ogenj po pečeh in ga zanetil v dušah.

Ždravo, pomlad!

*Izza meglene tenčice
solnce pogleda — kukuk! —
Pomlad, glej, vije cvetice
mladim ljudem za klobuk.*

*Gora zbujena in polje,
zdravo, vesela pomlad!
Kralj sem, ki pisane volje
z boja v svoj vrača se grad!*

*Sinčki: vesele mi ptice
židano voljo pojó;
hčerke: dehteče cvetice
meni na radost cvetó.*

*Polje, nebo pomladanje —
pije vas žejno oko,
misli, pobožne mi sanje,
k Bogu potovat gredó.*

*Pojdi z menoj po poljani,
vabi deviška pomlad,
polje in nebes prostrani
njen neizmerni sta grad!*

Fran Žgur.

